

**ÄR DU REDO
ATT DÖ?**

ANTOLOGI AV 4D ÅRSTASKOLAN 2017

Förord

Förord

Tjugotre mörka noveller av tjugotre unga författare från Årstaskolan i Stockholm.

Skrivna under våren 2017 med handledning av lärare Josef Sahlin.

E-boken är publicerad på Årstaskolans boksajt bibblis.se i april 2017.

Novellerna är skrivna utifrån en lärarhandledning av Josef Sahlin med

namnet En modell för novell.
Handledningen finns även den att ladda ner på bibblis.se

Omslag: Josef och elever i 4d.

EN
Modell

FÖR
Novell

Är du redo att dö?

1

Är du redo att dö?

Edit Nordgren

Jag ser repet gunga framför mig. Nu eller aldrig. Annars blir det fruktansvärda ödet någon annans.

Kristallkronan över mig rör sig snabbt. Jag är inte rädd men det är obehagligt. “Kom till mig istället“, hör jag en kuslig röst säga.

Jag minns hur jag och farmor kom tillbaka från en skogspromenad och där hängde farfar och vilade. En evig vila. Men vi skulle aldrig få ro efter det. Precis som alla andra som hängt sig i huset där farmor bor. Min kusin hade sagt att det är en förbannelse över våran släkt. Den som ser liket först i familjen står alltid näst på tur att ta livet av sig. När som helst... Jag har alltid vetat att den personen är jag. Mamma tror att

jag är rädd för döden precis som hon.
Det var därför mamma blev rädd att jag skulle hitta på något om jag var ensam. Och hon tyckte att jag skulle tillbaka dit allt hände. Jag hade skrikit till mamma: **FÖRSVINN UR MITT LIV!**

Jag hade ångrat mig direkt för det var det sista jag ville, att mista en till familjemedlem. Jag hade blivit så arg att jag gav med mig och tog väskan mamma packat med kläder och tandborste. Jag hade cyklat mitt snabbaste från mamma. Nu står jag i finrummet i farmors hus med alla målningar och fotografier i. Jag står på en ful vit stol med repet runt halsen. Hur repet kom dit vet jag inte. Det bara hängde där när jag kom in med mina

leriga doxor från den där himla skogspromenaden.

Jag tar ett djupt andetag. Kanske mitt sista. Repet skaver olustigt men snart känns det inte hoppas jag. Nu måste jag hoppa så är det över.

“Ett två tre. På det fjärde ska det ske. På det femte gäller det. På det sjätte...”

Mitt svarta hår reser sig i nacken. Mer får jag inte sagt för då ser jag massa fler personer omkring mig. Men något känns fel. Dom är genomskinliga, typ som spöken. Det ÄR spöken. Alla stirrar på mig. jag borde vara rädd men jag är inte det.

“Vilka är ni?” frågar jag med darrig röst.

“Det vet du“, svarar någon med ljus röst. Jag kollar dit. Det är antagligen en flicka runt sex år. Hon har svart hår och blåa sorgsna ögon.

“Du är din mamma lik...”

Jag kollar upp där jag tyckte att jag hörde den ekande rösten säga det där om mamma.

“Hur känner du till min mamma?“
frågar jag nästan lite upprört.

Dom tar ingen notis om vad jag just sagt. Jag börjar skaka. Jag kallsvettas. Någon lägger sin hand på min axel. Jag vänder mig om. Men det står ingen där. Kristallkronan över mig gungar mer och mer. Jag är rädd. På riktigt. Jag blundar och hoppas att allt försvinner.

“Michelle...”

Jag öppnar ögonen och ser någon vid kaminen. Jag tappar andan. Jag känner hur det snabbt blir kallt i rummet. Jag känner igen den mörka och lite sorgsna rösten.

“Känner du igen mig?“

Jag kollar runt i rummet lite stressat.

“Ja, jag kan inte se dig!” säger jag nervöst

“Om du hoppar gör du det...”

Jag känner att stolen under mig börjar dras bakåt. Jag försöker att inte skrika.

“Sluta morf...”

Jag förstår vad jag just höll på att säga. Var det verkligen han?

“Är du redo att dö ?” frågar han.

Stolen slutar röra sig och jag står så lutad så att jag nästan ramlar. Jag får en sten i magen. Då hör jag dörren öppnas och att någon springer in. Det sista jag ser är en rynkig hand på stolen. Sen blir allt svart. Jag fick som jag ville. Nu behövde jag inte gå.

På andra sidan sjön

2

På andra sidan sjön

Isabelle Fagerlund

Jag öppnar ögonen snabbt. Jag känner hur svetten rinner ner för pannan och

hur jag andas våldsamt. Jag vågar inte tänka på vad jag nyss drömt.

Men det känns så verkligt, som om det inte var en dröm.

Det har varit så här i en månad nu. Jag känner mig så förvirrad så jag knappt minns drömmen. Men helt plötsligt kommer det tillbaka. Allt det där om clowner och om mamma. Jag börjar nästan gråta.

“Jack” ropar Anders, antagligen från köket. “Jack det är frukost.”

Jag skyndar mig ner för trappan.

“Var är Malin?” frågar jag.

“Mamma är och handlar mjölk till kaffet.”

Mamma tänker jag.

Det är det han kallar henne. Hon är inte min mamma. Jag vill inte kalla henne bonusmamma heller.

“Är det någonting som hänt?” Anders kollar försiktigt på mig men jag tittar bort.

Jag vill inte svara men tillslut säger jag: “Visst. Jag måste gå till skolan.”

På vägen till skolan tänker jag på mamma och min dröm.

Men mina tankar avbryts av att jag ser en artikel som är upphängd på en lyktstolpe.

Jag läser artikeln:

En kvinna överfallen i en skog i Norrköping.

På platsen hittades kvinnans son som inte var mer en två år gammal. Man hittade ungen bakom en liten kulle. Polisen tror att det kan röra sig om en clown i närheten så låt inte era barn gå själva.

Det hugger till i bröstet, tanken och rädslan snurrar i huvudet.

Jag står som förstenad och bara tittar på artikeln.

Men det är inte artikeln som gör mig stående.

Tanken på mamma som låg död på marken och hur det stacks under fötterna på mig den gången. Sen såg

jag clownen i mina drömmar springa iväg.

Jag känner en tår komma fram.

Nu fattar jag var jag är... Jag står framför artikeln nu, med flera tårar i ögonen.

Vad är det som händer? Det jag nyss läste kändes som om jag själv hade varit med om, men min fosterfamilj sa ju att jag kom till dom när jag var en månad gammal?

Jag är vid skolan nu. Jag är rädd att dom ska se att jag är ledsen. Jag kliver in i klassrummet och sätter mig ner. Det är svårt att lyssna på det Kristina säger. Det enda jag tänker på är mamma. Men helt plötsligt...

“Ni såg säkert artikeln utanför skolan.”
Hon tittade ut över klassen. Kristina har tagit upp det jag absolut inte vill prata om. Det känns som om tiden har stannat. Det enda jag ser är när jag var typ två och jag gick med mamma i skogen. Jag såg en skugga från andra sidan sjön komma närmare och närmare... sen kände jag hur mamma kastade mig in i en buske! Jag hörde henne viska i mitt öra:

“Ta hand om dig.”

Sen hörde jag ett skrik...

Mamma föll till marken med en tår i ögat.

Clownen sprang bort med ett flin.

Jag andas våldsamt och kallsvettas. Jag försöker hålla tillbaka tårarna men

tillslut går det inte. Jag rusar ut ur klassrummet... Jag bara springer och springer utan att stanna. När jag till slut stannar ser jag att jag är i skogen. Jag är förvånad att jag inte är trött i benen efter att jag har sprungit. Ingen aning hur långt jag har sprungit men jag gissar att det är 2 kilometer iallafall. Jag ser mig omkring. Jag står precis vid en sjö. Vid sjön på båda sidorna växer det björkar. Jag ser att det växer buskar också. Det luktar natur och friskt. Jag sätter mig ner och tittar ut över vattnet. Vad är det där? Jag ser en skugga på andra sjön. Eller det tror jag iallafall. Nu ser jag det. Det är clownen och han är på väg mot mig. Vad ska jag göra? Jag springer bort från skogen, förbi skolan och till slut hem. Jag stannar vid dörren

och tvekar men tanken på clownen gör mig inte stående länge. Jag letar upp nycklarna och låser upp.

När jag kommer in ser jag Anders sitta i en fåtölj och läsa tidningen. Vad gör han här?

“Hej Jack” säger Anders och tittar lite oroligt på mig,

“Kristina ringde för en timme sen och sa att du hade sprungit från lektionen.” Jag känner hur jag får en klump i magen.

“Det är lugnt Jack. Jag vet hur du känner.”

Vad menar Anders?

Vet han att jag drömmer om clowner och att mamma blev mördad av en clown?

“Jack, din mor var en fantastisk kvinna.”

Jag känner hur mina kinder blir blöta igen. Hur kan Anders veta? Jag har inte pratat om min mamma med någon.

“Jag har försökt att glömma allt som hänt, allt om din mor.”

Gråter Anders?

Jag känner mig så förvirrad så jag nästan inte hör vad Anders säger. Eller så är det för att han inte är så stadig på rösten.

“Titta på mig Jack. Du har din pappas ögon. Jag minns dom så väl....”

Anders tittar drömmande på mig. Jag tänker på vad Anders precis sagt. Det om min pappa. Jag kan inte fatta. Hur kan Anders veta allt det här?

Sen tappar jag nästan andan... Jag minns ett leende från när jag var liten. Det var pappas leende, det var från när jag och pappa gick till parken och han höll mig i handen. Men jag har sett leendet förut. Typ när jag och mamma gick i skogen... Jag ville inte veta någonting mer. Men jag hör Anders fortsätta.

“Jack, jag är din pappas bror.”

“Anders, vem är min pappa?”

“Jack, din pappa var en bra man men han valde fel väg. Han förlitade sig på fel folk. Jack, han är den som mördade din mamma!”

Jag orkar inte höra mer. Jag springer ut till skogen! Pappa ska få, tänker jag. Han ska få. Nu är jag framme vid

skogen. Jag sitter här vid vattnet igen och förstår att jag inte kan göra någonting. Jag tittar ut över sjön och ser min pappa i clownkläder komma närmre och närmre. Jag ser att han har en kniv i handen.

“Jack, minns du mig?!”

Bergochdalbanan

3

Bergochdal- banan

Tommy Unger Nimmersjö

Alla grindar är stängda.

“Hjälp!” skriker han högt men ingen är där.

Han kommer ihåg allt. Han kommer ihåg när de var på bergochdalbanan. Han springer förbi alla gamla godisaffärer. Han kan inte tro att det är sant. Han blir galen. Han ser blodet på marken från när de ramlade.

“Du ska få ett uppdrag Akapan”, hade psykologen sagt för några dagar sedan.

“Du ska gå till samma nöjespark som dina föräldrar dog i och åka den bergochdalbanan”.

“Ok”, hade han svarat och nu står han bara där och gråter.

Hennes leende var inte riktigt ett leende. Hon såg mystisk ut.

Han bara står i nöjesparken och gråter. Han har aldrig gråtit så mycket. Eller det har han när de ramlade från bergochdalbanan. Då grät han hela dagen lång.

Han kan inte klättra över väggarna och alla ingångar är stängda. Nu måste han tänka ut något. Han kommer på att han skulle åka den bergochdalbanan som hans föräldrar dog i. Men det kommer han inte göra. Så han ringer han sin enda vän Peter. Han svarar.

“Hjälp” säger Akapan.

“Vad händer?” frågar Peter.

“Jag är vid nöjesparken där mina föräldrar dog.”

“Sorry jag är i en CS-match” säger Peter och lägger på.

Han är helt körd. Då ser han psykologen med ett rep.

Hon har samma leende som förut och hon går mot Akapan.

“Jag var med när dina föräldrar dog och nu ska du dö!”

Hon leder Akapan ut på bergochdalbanan och knyter fast honom vid rälsen.

“Du vet väl att parken öppnar nu” säger hon och går iväg.

Han ser när parken öppnar och kön blir lång. Sen så åker dom.

Flickan på gården

4

Flickan på gården

August Karlsson

Han ser liket ligga där på stigen. Det är det där jävla hålet, tänker han. Vad är det? Det måste vara Klara. Hon som var honom så nära, men bara för en alldeles för kort tid. Om hon bara hade hunnit höra hans känslor för henne.

Det började brinna. Ingen visste varför. Klara var den enda kvar i huset. Sen vet ingen riktig vad som hände. Jo eller nej. Det finns många rykten. Men ingen vet vilket eller om det är något rykte som stämmer. Det mest troliga är att hon dog. Men det var ganska nära att hon klarade sig tror många, med tanke på det lilla hålet i taket.

- Va! Det kan inte vara sant.
Han står där och gråter, kallsvettas och är rädd. Han gråter för att han minns.

Det kommer tidningar varje vecka om döda eller allvarligt skadade snickare som jobbat på gården. Samma gård som huset med hålet, Klara i branden. Det måste vara någon som verkligen vill ha kvar hålet tänker han. Det är nästan som en förbannelse. Han tänker på två saker: En av dem är varför hon skulle göra något sånt. Den andra saken är att de gula trä- och halmhusen snart är röda blodbad.

Veckorna går. Det blir bara mer och mer snickare som dör, nånting måste hända. Han bestämmer sig för att han måste gå dit, till det snart röda huset. Det är några saker som fattas, ringen. Ringen tänker han. Ringen måste hjälpa.

På gården ser han ingenting, inget viktigt förutom huset och det lilla hålet.

Han står under hålet och kollar upp. Han ser månens sken och tänker att hon är där någonstans. Utan att veta varför tar han tag i ringen och slänger ut den, han ser den försvinna. Gråten väller upp ur halsen och får honom att falla ihop på golvet. Det blir genast mycket mörkare. Han tittar upp och ser inget spår av hålet.

Nål och tråd

5

Nål och tråd

Lovisa Forsén

Nej, det kan inte vara sant. Det liknar Tony trots de ihopsydda ögonen... Något vänder sig i magen på mig. Jag känner hur mina ögon fylls med tårar. Vad ska jag göra? Mamma och pappa är

inte hemma så jag ringer dem. Nej, jag klarar det här, tänker jag. Jag påminns... jag påminns om när mamma och pappa gifte sig. Om när Tony försvann och det enda som var kvar var nål, tråd... och lite blod. Jag skulle ha följt med mamma och pappa till affären även om de bråkar så mycket. Plötsligt börjar Tonys lik röra på sig. Det går mot mig med nål och tråd i handen. Jag försöker kravla ut ur badrummet men mina barfota fötter och händer är så svettiga att det inte går...

Varför kommer det ett brev till mig. Det har inte gjort det på flera år förutom då

det kommer julkort. Jag öppnar kuvertet med en kniv.

“Älskling, kom och ät!” ropar mamma från köket.

Jag bryr mig inte om mamma och tar ut innehållet i kuvertet. Det är en tidning.

Jag läser tyst i mitt huvud:

Paret Ahlström hade ett bröllop men deras åttaåriga son försvann inne på toan. De enda spåren efter sonen inne på toan var en trådrulle och en nål.

Längst ner i hörnet stod datumet 23/6 2008. Så kommer jag ihåg. Idag skulle Tony ha varit 18 år. Vi pratar aldrig om honom hemma och jag tror att mamma och pappa bråkar så mycket för att Tony är borta. Jag kommer tillbaka från

tankarna till verkligheten igen när jag hör mamma nästan skrika från köket: “Emily, kom genast och ät. Vad gör du egentligen?!”

Jag går till köket med en enda tanke: Vem skickade tidningen?

Jag går till skolan med lite rädsla i magen. Dels för att jag ser de som brukar mobba mig och dels för att jag fortfarande tänker på det där med tidningen. Det är ju år 2018 nu så jag antar att det var den tidningen som kom ut dagen efter då Tony... försvann. Mamma och pappa har aldrig berättat att de hittade några spår efter Tony. Fast det är ju ganska självklart att de inte berättade det för jag var 3 år.

Efter skolan går jag hem, slänger ryggsäcken på pallen i vår hall, går in i mitt rum och spelar på min dator. Att spela känns alltid bättre efter en skoldag. Eftersom jag blir mobbad lugnar det mig. Mamma och pappa kommer hem nu och de säger att de ska handla. När de går så går jag in i badrummet för att ta en dusch. Jag drar bort draperiet och ser något jag absolut inte vill se. Ett lik, ett lik som hänger i en tråd från taket. Det är väl omöjligt att hänga i en tunn tråd? Det är som om liket är viktlöst. Jag känner hur tårarna väller fram. Jag vet inte ens vem det är men bara tanken på att det hänger ett lik i vår dusch är läskig. Jag backar och försöker titta på ansiktet.

Ögonen... ögonen är ihopsydda och ansiktet liknar... Tony. Känslan att se sin försvunna bror med ihopsydda ögon i sitt badrum är det värsta som finns. Smärtan i magen och svetten överallt. Jag gråter så mycket att jag knappt känner mitt ansikte. Ögonlocken är ihopsydda och det är torkat blod i den lilla springan mellan ögonlocken. Plötsligt börjar Tonys lik röra på sig. Munnen rör sig osynkat med den ljusa rösten:
“Hej Emily, kul att se dig.”

Jag skulle ha följt med mamma och pappa till affären tänker jag medan jag hör Tony fortsätta:

“Jag har något till dig” säger han och tar sakta upp en nål och en trådrulle ur fickan.

Jag försöker kravla ut ur badrummet men mina fötter och händer är så svettiga att det inte går. Tony knyter upp tråden och faller ner på golvet och landar på sina fötter. Han går långsamt mot mig. Jag är precis vid dörren när den smäller igen rakt framför mig.

“Stanna här med mig” säger Tony som sakta närmar sig mig.

Jag ligger ner på golvet när jag ser hur Tony hukar sig över mig med tråden iträdd i nålen i handen och allting blir svart...

Lådan

6

Lådan

Zakarias Olczak Sandler

---

1 augusti 2012

Jag vaknar kallsvettig i min säng och min väckarklocka ringer. Klockan är

06:24 men jag går upp ändå. Jag hade drömt samma dröm. Jag hade drömt om Jacob. I köket står mamma och gör frukost. Jag vill inte visa att jag gråtit men jag kan inte dölja det, hon har redan sett.

“Vad vill du ha till frukost?” frågar hon och brer en macka.

“Jag kan göra själv sedan”.

Jag går och sätter mig på sängen och funderar på vem det hade varit. Han hade haft en luva på sig och det var sent, tillräckligt sent iallafall. Jag tittar upp på väggen och ser ett foto. Det är jag och Jacob.

Jag tittar på klockan och märker att jag måste ha somnat. Vi börjar skolan om tio minuter. Jag klär på mig ytterkläderna, säger hejdå till mamma och springer.

På skolgården träffar jag några vänner (de har väl också sovit för länge) varav en av de är Isak. Imorgon ska jag packa. Jag ska ta flyget till Detroit. Jag hoppas jag kan få någon ledtråd, precis som jag hoppats de senaste tre åren.

3 augusti 2012

Jag är på flygplatsen nu, har visat mitt pass och ska gå på flyget. Jag sätter mig på min plats och snart har jag somnat. Jag hör röster i huvudet.

“Sam!” skriker rösten. “Backa!”

Det är Jacobs röst jag hör. Jag minns det så väl. De två orden.

Jag vaknar och tittar ut genom fönstret. Vi är på väg ner mot marken. Jag börjar få lock i öronen och tar ett hubba bubba. Jag hör högtalarna säga: “Dags för landning!”

Jag tar min ryggsäck och går mot utgången. Jag känner mig iakttagen. Men jag vet inte varför. Jag ser en svartklädd man som verkar gömma sig för någon. Jag höjer farten. När jag vänder mig om är han på väg åt samma håll som jag, fast på avstånd, långt avstånd. Jag försöker huka mig lite, i hopp om att han ska tappa bort mig. Till slut kommer jag ut på gatan och

mannen är borta. Jag börjar gå mot bussen.

För några år sedan var jag hos en psykolog och hon ville veta allt om mig och det som hände. Jag sa att det enda jag minns var att det var några svartklädda män och en låda på båten. Det var jobbigt att vara där. Jag var ju ledsen efter det och jag var arg. Men det kändes ändå fel.

Jag sätter mig upp på sängen. Pappa sover. Jag ska gå ut. Bara ner till hamnen.

Det är mörkt ute och lite småblåsig. Hamnen är större än jag minns den. Jag sätter på ficklampan. Jag måste erkänna

att jag är lite rädd. Det känns som om någon är bakom mig.

Jag minns namnet på båten. S.S. Sargo. Den står där, jag ser de vita smutsiga bokstäverna. Jag går ombord. Det var svårt att se något i mörkret. Jag hör vinden brusa. Jag går mot hytten. Golvet knarrar. Jag vet att det är någon där, jag känner det. Jag hör steg runt mig. Jag får ett slag i magen och tuppar av.

Jag vaknar i en låda. Lådan. Jag är fast.

Gubben vid Ica

7

Gubben vid Ica

Tyra Andreasson

Jag står vid Ica och tänker på min döda pappa.

- Äh, säger jag. Han är ju ändå död.

Jag går in på Ica. Men då skriker nån:

- STANNA!!!

Jag kollar upp och hjärtat dunkar fort. Jag är livrädd. Jag springer och springer så fort jag kan in till Ica. Men då blir det tyst. När jag kommer ut står han som skrek och stirrar på mig med sin hund. Hunden skäller och skäller på mig. Jag börjar springa därifrån men han springer efter. Jag börjar öka och öka takten. Men han ger sig inte. När jag är framme så slår jag upp dörren till mitt rum. Mamma går efter och frågar vad som har hänt.

Jag svarar inte på ett tag men sen märker mamma att jag döljer något. Jag

vill inte berätta! tänker jag. Men NU
ELLER ALDRIG! Tillslut måste jag.

- Jag, ja, jag har stulit, säger jag.

Mamma får en chock.

- Vad har du stulit? frågar mamma.

- Äh äh, säger jag.

Sen svarar jag tyst:

- Äh, choklad.

Mamma blir fundersam men hon går så
jag får lugna ner mig.

- HJÄLP, HJÄLP, HJÄLP!!!

Jag vaknar helt kallsvettig i sängen och
undrar var jag är. Klockan är bara 06.59.

Det är suddigt i mina ögon, jag är helt
förvirrad. Jag ställer mig upp och går
mot köket. Jag öppnar kylskåpet och tar
mjölken och sen flingorna. När jag

sitter vid bordet och ska hälla upp
flingorna i skålen så är dom slut.

- Öhhhhh! säger jag långsamt.

- Vill du följa med mig till Ica? säger
mamma.

- Vi måste handla lunch och frukost,
säger jag snabbt.

•Okej.

Vi klär på oss och går. Gubben står där
och stirrar på oss. Mamma säger:

- Vänta!

Jag blir rädd. Det ser ut som att
mamma stirrar på gubben.

- Ähhh, mamma, säger jag, men hon
svarar inte.

- Daniel, säger mamma förvånad.

- Vadå?

- Det där är din pappa gumman, säger mamma glatt.

Nej pappa är ju död. Han dog ju i en bilolycka. Eller?

Nu är det dags att dö

8

Nu är det dags att dö

Théo Manosalva Östberg

Jag springer hem från skolan. Det är någon som jagar mig. När jag tittar bakom mig så är det en man med en

skinnjacka. Han ser ut som att han är ungefär 40 år gammal. Jag springer in i skogen. Mannen är fortfarande bakom mig. Klockan är fem på kvällen.

I tidningen kvällen innan så hade det stått att dom hade hittat en kvinna i 30-årsåldern mördad på torget.

Övervakningskameror hade filmat när kvinnan hade blivit mördad. Det var en man i 40-årsåldern. Polisen hade hittat en jacka.

Äntligen är jag hemma! Jag springer upp till mitt rum. Jag hör att det är någon som knackar. Jag tittar ner från

fönstret. Det är mannen som hade jagat mig. Jag vet inte vad jag ska göra. Gömma mig och låtsas att ingen är hemma? Nej han kommer säkert tillbaka. Jag tittar ut genom fönstret. Vart tog han vägen? Mannen hade försvunnit. Jag pustar ut i några sekunder. Sedan är det något ljud på baksidan av huset. Det är ett stenljud som jag hör. Jag går och tittar vem det är. Det är den där mannen igen. Vad vill han mej?

Om inte mamma och pappa hade dött så skulle aldrig någonting av det här hänt. Jag känner tårar som rinner nerför mina kinder när jag tänker på mamma och pappa. Vad vill han? Jag ryser när jag tänker på vad han skulle vilja göra

med mig. Mina föräldrar dog för drygt ett år sen. Dom hade varit forskare. Dom hade blivit mördade ute på stan. Och nu är någon ute efter deras pengar. Så nu bor jag och min lillebror med en av mina släktingar.

När jag går till skolan så är det som om någon följer efter mig. Men när jag vänder mig om så är det ingen där. När jag fortsätter att gå så hör jag att en gren bryts. Jag är helt säker att någon följer efter mig. Fast när jag vänder mig om så är ingen där. Nu känner jag mig sjukt rädd. Jag känner hur jag skakar. Det är typ som om livet stannat.

Jag springer sista vägen till skolan. När jag kommer till skolan så ser jag en

skugga bakom mig. Det är den där mannen som hade jagat mig igår. Jag springer allt jag kan sista vägen. Jag vågar inte vända mig om för jag vet att han är där.

Tillslut så är jag inne i klassrummet. Jag pustar ut. Jag springer hem när dagen är slut. Jag vill inte möta den där mannen igen! När jag kommer hem så är min moster hemma. Jag berättar att den där mannen har jagat mig. På natten vaknar jag av ett ljud som om någon vas eller något har ramlat. Men det var nog bara något som jag hade drömt. Nästa morgon så säger våran moster att jag ska gå och väcka min lillebror. Jag går in i hans rum. Jag säger att det är dags att vakna. Jag får inget

svar. Jag frågar igen, inget svar igen. Jag går till hans säng. Det är ingen där. Jag får för mig att han säkert har gått ner till frukosten.

Jag säger till våran moster att han inte var i sitt rum. Vi letar i hela huset. Han är ingenstans! Tillslut går jag upp till hans rum. Jag tänder lampan. Då hittar jag en lapp på golvet. Så här står det:

“Ge oss alla era pengar! Annars får han ta smällarna!”

Jag börjar rysa när jag tänker på vad han skulle göra med min lillebror.

Fågeln

9

Fågeln

Oliver Rosén

Johan vaknar av att någon säger:
“Du skulle inte ha trampat på den!”
Johan tittar upp. Han ser en stor fågel.
Men han tror väl inte att den kunde ha
talat till honom. Johan blir rädd att det

är någon där. Nu kommer ljudet
tillbaka:

“Du skulle inte trampat på den.”

Johan undrar vem det är som talar till
honom. Vem kan det vara? Johan ser
något som rör sig bland träden. Det är
den där fågeln som han såg när han
vaknade. Den här gången ser han att
det är den som talar för fågelns mun rör
på sig medan ljudet kommer. Fågeln
blir allt skummare och kommer allt
närmre. Helt plötsligt bär fågeln upp
honom och flyger till ett ställe med
massa djur som är samlade på en enda
plats. Johan frågar varför fågeln flög

honom dit och fågeln säger med en arg röst att Johan ska dö för att han trampade ihjäl fågelns bästa vän. Johan tänker på när han trampade på myran men han såg den bara efter att den var nertrampad. Nu ser han inget. Han har en säck över huvudet. Djuren tar bort säcken från Johans huvud och nu är han i en bur. Johan frågar om mat men djuren säger:

”Kommer du inte ihåg att du ska dö?”

Johan vill rymma men det finns ingen väg ut. Han vet att han är fast. Det finns bara ett sätt. Han säger till djuren att han ska hämta mat i skogen och ge till djuren. Djuren är med på det och Johan går till skogen. Han ser att ingen följer efter honom. Nu har han chansen

att fly. Han springer så fort han kan. Sen kommer djuren till skogen för att kolla hur det går. Johan hinner springa bort till en kulle.

Djuren ser att han är borta och dom kallar på fågeln. Fågeln ser Johan. Han springer så fort han kan. Han snubblar och ramlar i ett hål i marken. Han kan inte komma upp och ser något som rör sig nära honom. Det är en orm. Ormen kan prata. Den säger att allt som ramlar i det här hålet är dens mat. Ormen skrämmer Johan väldigt mycket nu. Johan ser massa skelett på marken. Han måste fly. Direkt när ormen ska ta ett bitt ramlar en sten rätt på ormens huvud. Då hör Johan att djuren är på väg. Johan ser en utväg som han kan ta

sig ut genom, men den leder till en flod. Då tänker Johan på när han var liten, när han bodde med sina föräldrar. De lärde aldrig Johan att simma. Men Johan tänker att han är tvungen att försöka. Han hoppar i floden. Han dras ner under vattnet. Det finns en ström. Johan kommer upp ur vattnet och ser att floden leder till havet.

Johan vaknar. Var är jag? tänker han. Han ser sig om men ser bara massa vatten.

Jag ligger på en klippa mitt ute till havs och är ledsen, tänker han. Jag vill ta livet av mig!

Varför kom Johan hit bara för att han trampade på en dum liten myra?

Fotografen

10

Fotografen

Håkan Unger Nimmersjö

Jag försöker att springa så fort som möjligt men det är svårt när man är i högklackat. Jag kollar bakåt, mannen håller en kamera i den ena handen och en machete i den andra. Jag snubblar på

en sladd och ramlar in i en vit duk. Jag tänker att den vita duken snart kommer vara röd.

Vad fan gör jag här? tänker jag. Jag skulle ha låtit polisen tagit hand om det. Men polisen hade lagt ner ärendet. Inga bevis fanns från den hyrda fotostudion där mamma låg styckad. Nu har jag hamnat i samma situation och det betyder att jag har hittat rätt.

Mördaren närmar sig med macheten och lägger ner handen med kameran. Jag kollar in i machetens blanka stål och ser spegelbilden av mina skräckslagna

ögon. Jag minns alla bilder jag studerat. Bilderna som blev tagna innan modellerna spårlöst försvann. Blicken i deras ögon. Jag ser hur han reser handen med macheten. Jag ångrar min plan. Att söka som modell för att ta fast mördaren på egen hand kommer nog bli det sista jag gör.

I en sista ansträngning sträcker jag mig efter hans kamera. Knäpper av så många bilder jag hinner på mördaren innan jag kastar ut kameran genom fönstret. Jag känner det kalla stålet i mitt bröst och tänker att där ute på gatan finns iallafall bevis.

Demoner

11

Demoner

Morgan Holmberg

Det känns som om jag inte kan andas. Mördaren hade en kniv. Jag kände hur bladet åkte in i lungan och ut. Kändes nästan som ett nålstick. Blodet sipprar ner under tröjan och det är varmt. Han

kom upp till mig och skar ett konstigt slags kors på ryggen. Det svider som in i h*lvete.

Efter en kvart så börjar det dansa svarta prickar framför ögonen. Jag tänker att det här är slutet. Men när jag vaknar så är jag på ett sjukhus. Det gör ont i hela ryggen och det svider mellan skulderbladen. Det gör ont när jag hostar. Jag känner att nån håller min hand. Det är min faster. Hon som har tagit hand om mig. Jag känner något som drar i mig, något lockande. Men jag glömmer det fort för att det börjar bulta hårt i bröstkorgen. Jag ser suddigt

men jag kan urskilja sjuksköterskan och min faster. Min faster säger att hon har dåliga och bra nyheter. Dom bra nyheterna är att jag överlevde. Dom dåliga är att jag inte kommer leva lika länge. Jag blir stum. Som en kall våg sveper igenom mig. Det känns kallt att höra att jag ska dö om tre år. Det är nästan som ögonblicket innan ljusstaken träffade mammas huvud.

Efter några veckor blir jag utsläppt från sjukhuset. Jag kan inte sluta tänka på mördarens mask. Ett stort svart mardrömsleende och ett par glasögon som var orange. Jag går hem, tänker jag, men sedan kommer jag på att jag bor med min faster. Så jag stannar utomhus. Den lockande känslan

kommer tillbaka, ett sug som sliter i mig. Men jag struntar i den igen jag filosoferar vidare.

Min vilda fantasi tar över. Jag avbryts av ett pipande ljud i örat. Tjugo meter ifrån mig står han, mardrömsleendet, glasögonen. Pipet blir starkare. Jag börjar backa långsamt. Han står där med huvudet på sned och stirrar. Jag börjar springa hem. När jag väl är framme luktar det spagetti med köttfärs. Jag går in i köket och sätter mig. Min faster frågar hur det var ute. Jag ljuger och säger att det var skönt. Jag känner mig trött så jag går in och lägger mig. Klockan är halv åtta men ändå.

På morgonen går jag upp. Det luktar död av någon anledning. Jag går in i köket och möts av min fasters blick. Den är iskall. Hon håller i Douglas, hennes hund. Hon hade huggit av hans huvud. Hon stirrar med tomma ögon på mig. Hon släpper huvudet. Det rullar fram till mina fötter. Jag börjar springa mot ytterdörren. Jag kastar mig ut, nästan hoppar ner för trapporna. Det är mulet och regnigt ute. Jag börjar springa mot bussen. Jag betalar fort och sätter mig. Den är på väg till Hagsätra. Jag har hört om en bra psykolog. När jag väl kommer dit så har de stängt. Jag kan inte tro det. Min faster? Jag börjar gråta. Det var nästan som om en demon hade tagit över henne. Blicken, var livlös. Tankar snurrar i mitt huvud:

livlösa blickar, leenden, mamma. Allt gör mig galen. Jag faller ner på knä och skriker i regnet. Han står och stirrar på andra sidan gatan. Han med leendet och glasögonen. Sedan blir allt svart.

Boken

12

Boken

Max Nordmark

Det rinner blod ifrån dom sylvassa tänderna. Klorna är vassa som spjut. Jag börjar springa. Jag känner att min puls blir häftigare och häftigare. Samma sak

med andningen. Jag vill stanna men jag kan inte.

- Kom hit! säger någon bekant röst. Jag struntar i rösten men jag fattar att jag hade stannat. Det är den monsterlika-hunden som morrar. Jag faller till marken och jag ser monstrets tre huvuden och sex ögon och en mun på varje huvud.

Jag fattar inte. Jag skulle låna en bok och sen står jag här öga mot öga med ett monster. Någon rycker i min arm.

- Vem är det?

- Jag såg dej skadad på marken.

Det är en man i 18-årsåldern. Han berättar att han heter Henrik när han dragit upp mig från marken. Vi springer till Henriks koja. Han hade sett mig genom sin spegel. Han säger att jag har fuskat på svanskaprovet. Nu fattar jag. Jag läste en bok och blev insluskad.

Monstret är under oss. Henrik säger att jag inte ska vara rädd. Då kan den flyga. Den får svarta vingar. Jag får en idé. Jag hittar en vass kniv och springer mot Henrik. Han skriker av rädsla. Jag kastar kniven mot hyllan där den var förut.

Sen kastar jag mej ner och träffar monstret på ryggen. Den fäller ut vingarna och börjar flyga.

Jag jublar när jag kommer ut ur den hemska boken och jag river ut sidan fort och den sidan lyser som om det är en förbannelse över den. Det snöar ute. Jag öppnar fönstret och kastar ut pappret. Det ger ifrån sig någon lila vätska.

Jag kliar mig i nacken med min lilafleckade hand. Jag känner efter och märker att två nya nackar är på väg att växa ut.

En kväll i skolan

13

En kväll i skolan

Karl Hjertberg

Jag springer rasande hem. Jag känner hur regnet piskar ner på mig. Jag känner att det gör ont i magen. Varför gjorde de det? Jag ser mig om, jag ser min skola. Jag börjar gå mot skolan. Jag

vet inte varför. Jag minns det hemska som just hänt. En person försvann.

Jag går in i skolan och ser mig om. Det är mörkt ute och tyst.

- Emil vad gör du här?! Klockan är ju 7 på kvällen!

Det är mamma som skriker.

- Jag skulle bara kolla en sak. Vänta lite, säger jag och vänder mig om.

- Minns du inte det hemska som hände igår? En person försvann! Det är farligt här.

Efter ett tag vänder jag mig om och går med mamma hem. Jag går in i huset.

Jag lägger mig på sängen och tänker på skolan. Jag tänker på när Otto slog mig i magen. Jag tänker för mig själv och mumlar. Sedan vänder jag mig om. Jag tittar ut. Det regnar. Jag ser skolan där. Jag tänker och funderar. Sen så bestämmer jag mig för att gå till skolan. Men mamma är i huset, så jag får göra det tyst.

Jag kryper ut genom fönstret och går till skolan. Sen går jag in genom grinden. Jag hör fotsteg. Jag börjar darra.
- Jag har väntat på dig, Emil.
Jag vänder mig om. Det är Otto.
- Vad gör du här?!

Jag ser en mörk skugga bakom Otto.
Min puls är jättesnabb. Sen ser jag

varken Otto eller skuggan. Båda är borta. Jag hör fotsteg bakom mig. Tysta fotsteg...

Branden

14

Branden

Mari Chuya Burman

Jag sitter på sängen och gråter.

“Jag orkar inte mer. Jag orkar inte tänka på mamma mer, det gör för ont!” säger jag tyst för mig själv.

Jag hör att pappa står utanför rummet och lyssnar. Men det spelar ingen roll. Pappa knackar på dörren efter ett tag och säger:

”Vill du prata?”

Jag svarar inte men pappa kommer ändå in. När pappa sätter sig bredvid mig så säger jag bara vad som har hänt:

”Det är den nya tjejen i klassen som kom fram och satte sig vid mig på rasten. Hon såg så ledsen ut så jag frågade henne vad som hade hänt och då sa hon att det var hennes pappa som var väldigt sjuk. Då kom jag att tänka på det där.”

Jag såg att pappa också tänkte på mamma som dog när jag var 3 år. Jag saknar henne så mycket.

“Jag vill gå till mammas grav nu”, säger jag.

Vi går till kyrkogården. Mammas grav är väldigt lätt att känna igen för den har jättemånga blommor runt sig. På graven står det Johanna Andersson. Pappa ler mot mig men jag vet att han egentligen innerst inne är jätteledsen. Varje gång jag ser mammas grav så tänker jag på den kvällen som jag fick veta att mamma inte levde längre. Det var den sorgligaste dagen i mitt liv. Jag kommer ihåg att det var en onsdag kväll efter dagis. Jag kommer ihåg det

jättebra även om det var nästan 10 år sedan.

När vi är hemma så tittar jag ut genom fönstret och då ser jag något som jag aldrig ville se mer. Det är en brand två kvarter bort. Jag springer ut utan skor och jag bara springer och springer och när jag är framme så ser jag mamma stå i det stora blanka fönstret på andra våningen.

“Mamma, kom tillbaka!” skriker jag så högt att alla tittar på mig.

För 10 år sen så stod mamma just på andra våningen på det nästan nedbrunna kontoret. Jag tänker på hur jag kunde ha skrikit så högt när jag bara var 3 år men det var ju för att mamma

höll på att dö. Nu hör jag pappa skrika bakom mig:

“SOFIA, vad gör du?” Han höll i mina skor. ”Jag trodde att jag skulle mista dig också.”

Pappa ställer sig bredvid. Jag sätter på mig skorna.

“Sofia, jag vet att mamma dog i en brand men du ska inte bli påmind av det för att det brinner här.”

“Ser du inte mamma? Hon står ju i fönstret där på andra våningen.”

Pappa ser förvånat på mig.

“Det gör hon inte alls. Ser du i syne gumman?”

Jag struntar i pappa och tittar på mamma.

Efter ett tag frågar jag en av brandmännen som sitter i en av bilarna:

“Kan du också se henne”

Brandmannen säger att dom har fått ut alla. Jag fattar fortfarande inte.

Efter ett tag har de släckt elden men mamma står fortfarande kvar. Jag går sakta mot huset. Jag går upp för trappan som nästan inte finns. Jag går bakom mamma. Jag tar fram handen sakta, försöker lägga handen på mammas axel men den går bara igenom. Jag kanske bara inbillade mig eller är det mammas lik. Pappa hade ju inte sett henne.

Efter ett tag låter det som om mamma pratar med mig. Hon säger:

“Jag saknar dig.”

Jag känner hur mitt hjärta dunkar fort.
Sa mamma verkligen det eller inbillade
jag mig bara igen. Jag går sakta tillbaka
till trappan.

Jag står utanför huset igen. Pappa står
fortfarande där han stod innan jag gick
upp.

Tänk om mamma har kommit tillbaka?

Sommarlovets första dag

15

Sommarlovets första dag

Izadora Locilento Macario

“Äntligen sommarlov” utbrister Tora och släpper cykelstyret. Hon sträcker upp armarna i luften. Sedan tittar hon

på mig och sätter händerna på styret igen.

“Är inte du glad?” frågar hon och svänger in på den lilla grusinfarten.

”Jo, visst” säger jag. Även om jag inte riktigt är det. Jag bromsar cykeln genom att dra fötterna på gruset.

Mamma säger att jag förstör mina skor när jag gör så men jag lyssnar aldrig på det.

“Varför stannar du?” frågar Tora och bromsar sin cykel hon med. Toras bruna hår blänker i solen.

“Kanske för att hon inte vill hänga med dig” hör vi någon säga.

Jag vänder mig om. Det är Aila. Jag vet inte varför, men Aila har alltid varit elak mot Tora. Ända sedan sexårs.

Fattar dom inte att det är sommarlov, tänker jag när jag dagen efter ser Tora och Aila på skolans tak. När jag kommer närmare hör jag att dom skriker åt varandra.

“Hur känns det att vara barn till en mördare?!” skriker Aila.

“Jag visste inte” svarar Tora. “Din pappa var alltid så trevlig mot min mamma. Nu fattar jag varför”

Jag ser hur Aila trycker Tora mot kanten av taket. Faller hon ner så dör hon garanterat. Jag tänker på Toras föräldrar som snart inte kommer ha någon dotter

mer. Och på min egen mamma som bryr sig mer om mina skor och om att jobba än om hur jag har det.

Aila puttar ner Tora från taket och tar tag i hennes fotleder.

“HJÄLP!” skriker Tora.

Vad ska jag göra? tänker jag. Både Tora och Aila gråter.

Plötsligt skriker jag:

“Stopp! Din pappa hade aldrig velat ha en mördare till dotter! Även om dom vuxna skiter i oss så kan vi vara bättre.”

Det sista säger jag mest för mig själv. Aila drar långsamt upp Tora upp på taket igen.

Jag klättrar upp och vi håller om varandra i timmar.

Den här sommaren kan bara bli bättre.

Vad har hänt med Liam?

16

Vad har hänt med Liam?

Ivan Sundström

- Vadå jag ser ingen, säger Liam.
- Vem fan snackar du om! säger Sara.

- Vadå kan ni inte se honom? säger jag. Han är precis utanför fönstret. Grått skägg flintskallig och ett par solglasögon. Ser ni inte hur han stirrar in på oss?

Jag börjar nästan bli lite arg. Skämtet är inte kul längre.

- Alex, vi fattar inte vad du snackar om, säger Liam och Sara i kör.

Han hade stått där typ hela dan. Bara stirrat in genom fönstret.

Dom måste ju skämta med mig, tänker jag för mig själv.

- Hon bara driver med oss, hör jag Liam viska till Sara.

- Det börjar bli dags för oss att gå hem nu, säger Sara. Ses i skolan imorgon.

- Ja vi ses, säger jag till dom.

- Middan är klar! ropar mamma från köket.

Jag rycker på axeln och går ner för trappan.

Klockan är halv elva och jag måste gå och lägga mig. Jag kollar på tavlan på mitt nattduksbord. Där är en bild på min morbror. Han dog för tio år sedan. Jag minns honom som en snäll person. Vi hade en väldigt bra relation minns jag. Men en dag så hade han försvunnit helt. Ingen fick tag på honom. Två veckor senare hittade polisen hans lik i vattnet. Jag var helt förtvivlad. Jag grät i veckor. Det sista jag tänker på innan jag

somnar är mannen utanför fönstret. Vad vill han mig? Nog om det nu för nu ska jag sova, tänker jag.

Jag vaknar och äter lite cornflakes innan jag sticker iväg till skolan. Jag hoppar på en buss på väg mot Gullmarsplan och sätter mig ner och kollar Instagram.

Efter en kvart är jag framme. Vi ska ha matte. Jag får inget gjort den här lektionen. Jag har för mycket som snurrar i mitt huvud. Det är omöjligt att koncentrera sig. Vem var han?

Varför stod han där och stirrade?

- Alex, sover du på lektionen? frågar läraren.

- Öhh...förlåt jag är bara väldigt trött, svarar jag och låtsas slumra lite.

Skolan är slut och nu kommer jag gå hem och sova.

- Du Alex! ropar Liam. Kom med mig.

Jag ska visa dig en sak.

- Snälla, jag är jätkligt trött. Kan vi ta det någon annan gång? ropar jag tillbaka.

- Nej, det är viktigt.

Jag går med honom som han vill tills vi kommit en bit in i skogen. Han stannar vid en sjö och plötsligt vänder han sig mot mig. Han växer. Nu ser han ut som en vuxen.

- Vad händer med dig Liam? säger jag förtvivlat.

Nu ser jag vad som hänt. Han ser ut som mannen utanför fönstret.

- Ser du inte det, skitunge?

-Vänta, du är mannen utanför fönstret. Eller hur? frågar jag. Men nyss var du ju Liam!

- Jag är Liam. Jag är allting. Jag är du. Jag är din familj. Jag är dina kompisars familjer och mannen utanför fönstret.

- Varför är du så arg på mig?

Jag fattar inte vad jag har gjort.

- Du vill bli som din morbror, eller hur? säger han med en röst som låter som att han vill döda mig, vilket han troligen vill.

- Ja? Hurså?

- Din morbror förstörde mitt liv så om du kommer bli som honom måste jag döda dig också.

- Vad menar du med också? frågar jag argt. Och vad har min morbror gjort dig?

När jag tänker på det så fattar jag nog vad han menar med också.

- Han har mobbat mig, hotat mig och nästan dödat mig. Han sa att jag inte kunde bli någonting men nu kan jag bli allting! Ena dagen är jag en hemlös gubbe men nästa dag så äger jag IKEA!

- Spelar roll om han nästan dödat dig. Du har ju dödat honom, skriker jag och nu får jag tårar i ögonen.

Han puttar ner mig i vattnet och jag tuppar av.

En vecka senare.

Jag vaknar upp på sjukhuset och dom säger att jag nästan drunknade. Det var någon som hittade mig i vattnet precis innan jag skulle dö. Nästan drunknade?

Vänta nu minns jag! Jag blev nedputtad i vattnet.

- Jag vet inte vem det var som räddade dig, säger en som jobbar på sjukhuset. Han ville inte berätta sitt namn eller något sånt. Jag minns bara att han hade grått skägg, var flintskallig och hade solglasögon.

Mobbaren

17

Mobbaren

Isak Chahine

Jag ställer mig upp och går iväg från klassrummet. Jag har fått nog. Jag orkar det inte mer. Jag har aldrig varit lika arg som nu. Ända sedan mina föräldrar gick bort har alla mobbat mig, kallat mig

“Ensamungen” men nu får det räcka, nu är det nog med allt skitsnack. Jag sätter mig vid en bänk ute på skolgården och säger:

“Jag ska allt få dem att hålla kä...”

Läraren kommer, ställer sig bredvid mig och tar mig till lunchen. Lunchen är väldigt god idag.

“Ska du ha vitlökssås till maten?” frågar mattanten.

“Helst inte” svarar jag.

“Varför inte då?”

“Jag är liksom... allergisk” får jag fram och sätter mig vid ett matbord.

Mobbarna kommer till mig och viskar:

“Möt oss bakom skolgården klockan 19.00.”

Jag svarar inte. Jag vet att jag måste komma.

Jag har ätit upp min lunch men jag sitter kvar. Det är som om någon drar mig ner mot stolen. Jag bara sitter där och viskar för mig själv.

“De ska allt få.”

Klockan är 18.59. Skolan har slutat för länge sedan. Jag står där en stund men helt plötsligt får jag en spark i ryggen. Jag kastas fram på marken men sedan ställer jag mig upp.

“Du har visst fått vänta men nu är vi här.”

“Vad vill ni mig?”

“Krossa dig! På honom killar!”

De hoppar på mig, håller fast mig men jag kommer loss.

“Är ni helt sjuka ...försöker ni mörda mig?”

“Ja! Håll fast honom!”

De tar fast mig. Jag kan inte röra mig.

“Nu är det slut på leken. Du och jag ska slåss ensamma” säger en av mobbarna.

“NEJ!” skriker jag och försöker komma loss men det funkar inte. De är tre och jag är bara en.

“Ok, du får som du vill, på honom!”

Det gör skitont. Jag klarar det inte mer.

“STOPP!” skriker jag.

“Bra val.”

Jag ställer mig framför honom men han börjar slå mig innan jag hinner. Jag ramlar ner på marken.

“Ha, loser!”

Jag blir så arg så att jag vill slå tillbaka i HUVUDET men han är för snabb.

Snabbt ställer jag mig upp. Vi står panna mot panna. Jag vet inte vad som händer innanför mitt huvud men den enda saken jag kan komma på är att bita honom. Jag biter honom hårt i axeln.

Han skriker:

“AAAAAJ!... NU SKA DU DÖ!”

Han springer emot mig men han stannar. Vi hör något i buskarna bakom oss. Jag är helt stel av skräck. Ingen vågar gå fram till busken förutom mobbaren.

“Äsch det är väl bara en ekorre” säger han.

Han går fram mot busken snabbt men försiktigt. Han står bredvid busken men hör eller ser inget.

“Ser du? Det är inget farli...!”

Men han hinner inte säga något mer innan han dras in i busken. Det enda som är kvar är hans blodiga huvud. De andra mobbarna springer iväg men jag sitter liksom förstenad av skräck.

Monstret som slukade honom kommer emot mig. Monstret är vidrigt. Den har tänder som en varulv och en kropp som en varulv. Den låter som en varulv. DET ÄR EN VARULV!

Varulven kommer närmare och närmare. Jag backar undan men den är för snabb.

Den springer emot mig, jag skriker allt vad jag har. Varulven tar fast mig. Han sliter i mig och till slut blir jag medvetslös. Allt blir bara svart. Jag vaknar upp mitt på skolgården. Jag är blodig och har blåmärken överallt. Snabbt ställer jag mig upp och springer hem.

Den onda dockan

18

Den onda dockan

Elias Ringborg Lindgren

Jag springer bort från den och går in i affären.

- Mår du bra? hör jag någon säga, men min blick är fastspänd vid den. Jag såg den i mataffären och nu här... i

dockaffären, dockan. Jag hör någon skrika men inte på hjälp utan att den inte kan andas. Ingen kan andas förutom jag. Vill den döda mig när ingen annan kan se? Jag känner tårarna rinna över mina kinder.

- Varför? skriker jag och tänker på första mötet med dockan.

Tillslut hör jag en mörk röst som säger:

- Du har alltid varit feg.

Feg... jag har alltid kallats feg. I skolan av min bror och av... jag ryser, min döda pappa, tänker jag. Nu har alla dött i affären förutom jag. Plötsligt slits mitt öra av. Jag skriker av smärta.

- Varför? Vad har jag gjort mot dig!
- Du har alltid blivit mobbad men du är ändå alltid glad.

Jag blir mobbad av ett gäng men jag har aldrig tänkt på att jag oftast varit glad.

Är det fel?

- Glädje skadar mig.

Nu slits mina tår och fingrar av. Jag skriker av smärta mer än förra gången. Jag känner en varm låga snudda vid mig. Det brinner! Dockan skrattar och jag skriker. Nu stryps jag och smärtan är för stor för att förklara.

Nu kommer andra in men dom faller till marken direkt och skriker. Jag hör min mamma stå ute och storgråta. Jag

blir arg på dockan. Jag försöker resa mig upp men då slits mitt ena ben av. Jag skriker ännu mer av smärta och jag inser att jag kommer att dö. Det finns ingen räddning.

- Det är min son! hör jag min mamma skrika men hon vet nog att det inte kan bli någon räddning för mig. Nu kommer jag på att mamma är den enda som bryr sig om mig. Min bror och mina klasskompisar och lärare och... jag gråter, min döda pappa! Ingen av dom bryr sig ett dugg om mig.

- Jag kan höra dina tankar, säger dockan, men du har glömt en: MIG! Det gör ont i mitt bröst. Har dockan följt efter mig i hela mitt liv och hatat

mig sen jag föddes? Nu kommer en brandman in och på något sätt räddar han mig. Men när vi är ute så slits mina ögon loss. Jag hör någon säga att dockan ramlar ner och krossar mina ögon. Det är det sista jag hör. Sen somnar jag.

Jag vaknar upp på sjukhuset och jag ser min mamma och min bror.

- Vi ska åka hem och så ska du förklara vad som hände.

Vi åker hem och jag förklarar hur dockan såg ut.

- Den hade röda ögon och hade en svart spricka genom huvudet och en arm och två halva ögon.

Jag får en benprotes. En natt vaknar jag och ser att klockan är 05.07. Jag går ut och ser ett träd med en snara på. En hängsnara! Jag springer bort från trädet men jag känner något som drar i min hals. Jag dras till trädet och till snaran! Nu ser jag dockan med mina porslinsögon på en gren och jag skriker. Min hals dras in i snaran och repet släpps! Det gör superont och jag kan inte se mer och åker till marken. DÖD! När jag vaknar upp så ligger jag i min säng.

- Puh, det va bara en dröm.

Men när jag går upp så ser jag ett lik ligga i sängen. Mitt lik! Jag kollar på klockan. 05.06! Jag tittar på en hylla och ser DOCKAN! Jag tappar fotfästet

och haltar fram. Det gör ont i halsen. När jag går ut ser jag min mamma och bror ligga döda på marken. Klockan är 05.07! Min mamma och min bror reser sig. Det ser ut som deras skinn har blivit rispat av klor.

- Du har alltid varit en ungjävel, säger mamma.

Nu hör jag trappsteg från min våning och ser någon komma ut. Nån som liknar mig fast med rispat skinn. Jag fattar att det är mitt lik. Alla skriker.

- NU SKA DU DÖ!

Jag springer ut ur huset. Men i varje träd jag ser så hänger en hängsnara. Jag ser tydligt fast jag har porslinsögon. Vad är det som händer? Jag springer fortare men jag hör inga steg. Jag tittar

bakåt och ser att mitt lik, min mamma och min bror springer efter. Nej, inte springer utan svävar efter mig. Mitt lik håller i en kniv. Min mamma håller i en lie och min bror håller i... DOCKAN! Mina ben stannar till. Jag försöker röra dom men det går inte. Nu ser jag dem komma mot mig.

Mitt lik hoppar mot mig och säger:

- DÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖ!

Sen kommer mamma och hugger mig i magen och drar inte ut lien eller kniven. Sen så går de bort och jag brinner. Det regnar knivar som landar i mitt huvud.

Det gör superont och jag känner hur jag sakta men inte säkert dör! Då krossas ögonen.

Gorillan

19

Gorillan

Elliot Waldenström

En mörk skepnad kommer och tar mig därifrån direkt. Men sen ser jag att det är en människoliknande varelse. Den jag såg när jag var liten. Han ser väldigt arg ut.

“Vem är du” frågar jag.

Varelsen svarar inte.

“Vem är du!” upprepar jag.

Inget svar den här gången heller.

“Vad vill du?” frågar jag.

“Du skadade mig” svarar varelsen.

“Va? Vad menar du?”

Men det varelsen säger är sant. Jag vet det. Jag kommer ihåg den. Jag bröt benet på den när jag var sju.

“Okej det var jag, men vem är du? Svvara!”

“Jag är en gorilla.”

Jag hör fotsteg. Elefanterna är tillbaka nu, mycket snabbare. Jag ser dem springa förbi mig. Jag märker att gorillan knutit fast mig medan jag kollade på elefanterna.

Allt blir mörkt.

“Du har dödat alla mina vänner och nu ska du dö.”

Jag märker att jag är fastbunden där elefanterna kommer springa. Så ser jag att elefanterna är på väg tillbaka, den här gången mot mig.

Jag vaknar. Jag har ett stort hål i magen. Jag undrar hur jag lever, eller lever jag? Gorillan närmar sig med en stock i handen. Kommer han döda mig?

“Hej då” säger gorillan.

Gorillan slår mig i huvudet.

Katten

20

Katten

Agnes Rydbrink

Hjärtat dunkar. Hon hör inte sina egna andetag. TV:ns barnprogram skriker ut i rummet. Framför henne står fyra koppar varm choklad. Den femte koppen håller hon i handen. Eevee

stänger av TV:n och suckar. Hon tänker bara på begravningen hon nyss varit på. Suck, bara om min bror var här. Då skulle inget av det här hänt, tänker hon. Jag saknar honom bara så, så mycket! Hon har fyra idéer:

1. Att hon ska dö. **DÖ MEJ SJÄLV!**
2. Hämnas på mördaren i fängelset. **DÖ MÖRDARE!**
3. Bli galen själv. **VAR GALEN!**
4. Göra vad som helst. **VAD SOM HELST!**

Nästa morgon vaknaR Eevee och sätter sig upp o tittar ner på sig själv och

skriker. För att hon har päls överallt på kroppen och på huvudet.

- Jag kan inte se ut så här! Vad har hänt med mig? nästan skriker hon och börjar få tårar i ögonen.

- Aaaahhh!! Nu kan jag inte gå ut och visa mig! Jag vill inte visa mig på alla dagar längre!

Nu är hon väldigt stressad. Men så får hon en idé.

För att ingen ska misstänka något tar Eevee på sig kläder och en hatt så att inte öronen ska synas. Svansen stoppar hon in i jeansen. Hon sätter på sig gympaskor (tassarna passar inte i klackskorna) och går till polisstationen. Hon frågar poliserna om hon får

komma in i cellen där den mördaren ligger. De säger:

- Ha, ha, han sover så du kan verkligen inte prata med honom.

- Det kan jag visst, kan jag få träffa honom bara!

- Okej... chilla lite...

Poliserna öppnar och går och låter henne vara helt ensam med honom.

Hon sliter av sig kläderna och spänner ut sina klor, morrar och fräser.

Huset

21

Huset

Sebastian Caicedo Martinez

Jag känner mig helt kall och svettig. Jag hör hur någon kommer fram mot mig. Plötsligt kommer jag ihåg det som hade hänt mamma. Jag börjar rysa. Jag har ingen aning om vad jag ska göra eller

om vad som kommer hända. Jag vågar inte undersöka för han har ju vapen med sig, till exempel pistol, yxa och sin hatt som kan skära sönder allt. Till och med metall.

Men jag vet inte vad som är värst. Att vara själv och intryckt eller att vara med en mördare? Nu när jag tänker så mycket så kommer jag på att jag inte borde ha lyssnat på Ebba. För om jag inte hade lyssnat på Ebba så hade jag inte gått in i det här hemska huset. Allt bara för att Ebba alltid retar mig för att jag är feg och inte vågar göra något, fast hon vet att jag är modigast i klassen.

Och bara därför så fick jag gå in i det här läbbiga huset och nu, ja nu är jag med en mördare och helt intryckt.

Jag hatar verkligen trånga utrymmen. Jag ser en katt som kollar mot min riktning men sen kommer jag på att jag är med en mördare så jag vänder huvudet sakta men säkert. Men jag ser återigen katten som börjar röra på ögonen. Väldigt snabbt. Jag kommer ihåg videon som jag hade sett om att djur kan se det vi människor inte kan se. Efter en stund kan jag känna vatten på mitt finger. Jag kollar på vattnet men efter två tre sekunder blir det rött.

Philip

22

Philip

Fabian Ahlström

---

kniven. Han var typ i min lillebror Philips ålder. Mördaren jagade efter mig. Jag sprang allt vad jag hade.

Jag hör en röst säga hallå! Det är Gustav.

”Ska vi gå snart? Dom kommer.”

“Va redan!?” svarar jag. “Det har bara gått 40 minuter”.

“Jag vet! Vi måste gå nu innan mamma och pappa hinner komma hem!” säger han.

Jag kommer ihåg vårans riktiga mamma och pappa. De var snälla mot mig. Jag vet inte varför men dom dog. Jag börjar

“Aj!” säger jag.

“Vad?” frågar Gustav.

“Jag skar mig på glaset”.

Jag kommer ihåg när någon skar mig med den där kniven. Den jättevassa

gråta men jag vill inte visa det för Gustav för att jag skulle tycka att det var töntigt så jag gråter i tröjärmen för att inte visa. Sen tänker jag att det var längesen. Men fortfarande längtar jag till att Phillip kommer tillbaka för han dog före mamma och pappa till och med.

Gustav avbryter mina tankar:

“William, kommer du? Dom är hemma snart!”

“Gustav, jag tror inte att det är bra att rymma.”

“Varför?”

“För dom kommer ändå leta efter oss!”

Gustav håller med. Jag börjar gråta.

“Gustav och William” säger mamma.

“Ja” säger jag och Gustav.

“Glöm inte att bada sen.”

“Okej” säger vi.

Vi bestämmer oss för att bada tillsammans.

“Kom då!” säger Gustav. “Sisten in får ta disken!”

“Haha! Du får ta disken Gustav.”

“Nej du får!”

Såret i handen svider i vattnet. Nu sitter Gustav och jag i badkaret. Ljuset släcks. Gustav går upp och försöker tända. Det funkar inte. Jag tittar i spegeln. Det är någon där som liknar Philip!

“Våra föräldrar var jättedumma” säger Philip i spegeln. “Det var längesen. William kan jag få lite blod?”
“Varför?” frågar jag.
“Ge mig bara!”
“Okej.”

Philip är tillbaka. Men vem var det som dödade mamma och pappa? Långt in i skogen hörs ett skrik:
“Hjälp!”

Skogen

23

Skogen

Eddie Sandberg

Zombier kommer emot Lars. Från alla håll. Han är omringad och allt hopp är ute. Lars stänger av tvn. Han vågar inte spela sådana läskiga spel. De påminner om det hemska som hände om mamma.

Lars går till köket och öppnar kylskåpet och tar en Cola. Då ringer Steve. Lars svarar:

- Vad är det? frågar Lars och Steve

svarar:

- Ska vi gå in i den där skogen närmast vår lägenhet?

- Okej.

- Bra. Vi syns utanför dörren.

Lars klär på sig. Han öppnar dörren och stänger efter sig. Han låser och går ner för trappan. Där står Steve. Han vinkar och säger:

- Nu går vi till den där skogen.

- Ok, säger Lars.

Det är ganska dimmigt i skogen.
Plötsligt blir det ännu dimmigare.
Han känner igen sig. Det är den här
skogen som jag och mamma gick in i,
tänker Lars. Han frågar:
- Ska vi göra det här egentligen?
Ingen svarar. Lars upprepar frågan.
Ingen svarar nu heller. Han är rädd.
Han springer så fort som möjligt.
Dimman är borta. Han ser att det är
någon som står där. Han går fram. Han
ser. Det är Steve. Steve har en lång kniv
i halsen. Lars gråter och gråter tills han
hör att någon skriker. Han hör att det
kommer från ett hus. Han känner igen
sig. Det är det huset som mamma gick
in i. Han går ändå in. Han vet inte
varför. Han frågar:

- Är det någon här?

Han ser mamma. Mamma har en kniv i
huvudet. Han hör någon komma bakom
sig. Han ramlar och blundar. Han
känner en kniv i ryggen.

